

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 020657 18 Кж 4
Бања Лука, 14.6.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Д.Р., због три кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, у стицају са кривичним дјелом разбојништва у покушају из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 20. истог закона, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Бањој Луци и браниоца оптуженог, адвоката Г.М из Б.Л., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 020657 17 К од 04.12.2017. године, у сједници вијећа, одржаној дана 14.6.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе, окружног јавног тужиоца у Бањој Луци и браниоца оптуженог Д.Р., те потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 020657 17 К од 04.12.2017. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 020657 17 К од 04.12.2017. године, оглашен је кривим оптужени Д.Р., због три кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), у стицају са кривичним дјелом разбојништва у покушају из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 20. истог закона, те му је, за та дјела из тачки 1, 2, 3 и 4 изреке побијане пресуде, на основу члана 38. тачке 1. и 2. и члана 39. став 2. тачка 2. КЗ РС, утврђена казна затвора у трајању од по 2 (двije) године, и на основу члана 42. став 1. тачка 2. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године. На основу члана 44. став 1. КЗ РС, у изречену јединствену казну затвора, урачунато је вријеме проведено у притвору од 27.07.2017. године до 04.12.2017. године. На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем текст: ЗКП

РС), оптужени је обавезан да, на име имовинскоправног захтјева, исплати оштећеном Ђ.М. износ од 300,00 КМ, Д.З. износ од 200,00 КМ и Д.Р. износ од 1.332,30 КМ. На основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 2. тачке е) и ж) ЗКП РС, оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 1.300,00 КМ, као и награду и нужне издатке браниоца по службеној дужности чију висину ће суд, у складу са чланом 97. став 2. истог закона, утврдити посебним рјешењем, као и судски пашал у износу од 150,00 КМ.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили окружни јавни тужилац у Бањој Луци и бранилац оптуженог, адвокат Г.М. из Б.Л.

Окружни јавни тужилац у Бањој Луци је жалбу изјавио због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се преиначи побијана пресуда и оптуженом изрекне јединствена казна затвора у дужем трајању. Наглашава се да, у оцјени околности од значаја за висину казне, првостепени суд није цијењено отежавајуће околности, обзиром на законом прописану казну затвора и општу сврху кажњавања.

Бранилац оптуженог је жалбу изјавио због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те, како наводи, погрешне примјене материјалног права и повреде одредби кривичног поступка, са приједлогом да се побијана пресуда укине или преиначи и оптужени, за дјела из тачке 2. и 4. изреке побијане пресуде ослободи од оптужбе, а за дјела из тачки 1. и 3. осуди на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци, а оштећени са имовинскоправним захтјевом, упуте на парницу. Аргументима изнесеним у образложењу жалбе, оспорава се правилност чињеничне основе побијане пресуде и закључак да је оптужени починио радње описане под тачкама 2. и 4. изреке те пресуде, тврдњом да је такав закључак заснован на погрешној оцјени доказа, а у односу на радње из тачке 4. и на незаконитим доказима. Правилност чињеничне основе побијане пресуде, оспорава се и у дијелу одлуке о имовноскоправном захтјеву, тврдњом да нема доказа о висини штете код оштећених, проузроковане извршењем дјела.

У одговору на жалбу, у смислу одредбе члана 316. ЗКП РС, бранилац оптуженог, адвокат Г.М. из Б.Л. је предложила да се жалба окружног јавног тужиоца у Бањој Луци одбије, као неоснована.

У сједници вијећа, која је, одржана у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12 и 91/17), овај суд је испитао првостепену пресуду, у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, те је одлучено као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Чињенична утврђења побијане пресуде, у односу на радње из тачке 2. и 4. изреке побијане пресуде, супротно приговорима који су изнесени у жалби браниоца оптуженог, по оцјени овог суда су потпуна и правилна. Заснована су на доказима изведеним на главном претресу, који су, са аспекта садржаја, изнесени у

образложењу побијане пресуде, те оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС.

Наиме, побијана пресуда у битним сегментима, износи садржај исказа свједока Д.Ш., запослене у трговини СП К.Б. у Б. у Улици ..., која је, критичне прилике, била непосредно у простору трговине и у контакту са извршиоцем дјела, који је, држећи већи нож у руци величине око 30 цм, тражио новац од оштећеног Ђ.М. Аргументи из жалбе, којима се доводи у сумњу вјеродостојност исказа овог свједока, са аспекта могућности уочавања боје очију извршиоца (на тамној подлози црне фантомке или дебље женске чарапе, које је носио на глави) и његове висине (170-180 цм), без основа су, обзиром да је овај свједок, како то произилази из записника о препознавању, оптуженог препознала, као извршиоца дјела. Осим тога, у опису карактеристика извршиоца дјела, које се односе на физичку конституцију, животну доб, свједок је била јасна и увјерљива, сликовито описујући уочавање одређених детаља, који су од битног значаја у самој процјени вјеродостојности њеног исказа, посебно у дијелу њених тврдњи да се „нашла очи у очи“ са извршиоцем и да су његове „очи биле округле, а не шкиљаве“ и да је био „мало виши од ње“. Одређене разлике у њеним исказима и кориговање, када је у питању боја очију извршиоца, како се то правилно образлаже у побијаној пресуди (страна 9. пасус 2. и 3.), оправдава страх и јачина освјетљења, те „филмска брзина“ догађаја, међутим када се њен исказ доведе у везу са записником о препознавању МУП РС; ПУ Б.Л., број 13-02/1-1-510/17 од 27.7.2017. године, којом приликом је свједок Д.Ш. препознала оптуженог као извршиоца предметног дјела, онда нема сумње у правилност чињеничних утврђења и закључак да је оптужени починио радње описане под тачком 2. изреке побијане пресуде.

Аргументима из жалбе браниоца оптуженог, не може се оспорити ни правилност чињеничних утврђења и закључак побијане пресуде да је оптужени починио радње из тачке 4. изреке побијане пресуде. Наиме, такав закључак је правилно заснован на исказу свједока М.К., која је критичног дана, била непосредно у простору објекта маркета С.К. у Б. у Улици ..., у који је ушао извршилац и од ње одузео новац. Исказ свједока М.К. је правилно доведен у везу са снимком надзорне камере наведеног објекта и снимком надзорне камере из трговинске радње Д. и А. у Б.Л., у Улици ..., власништво оштећеног Д.З. (односи се на радње из тачке 3. изреке побијане пресуде, која се не оспорава жалбом), и изводи правилан закључак да су ова дјела, као и она под тачком 2. изреке побијане пресуде (те тачкама 1. и 3. изреке), извршена на идентичан начина, а ту подударност правилно налази у начину на који је извршилац био маскиран и употребљеном средству у примјени силе. У тој оцјени, правилно цијени и образлаже врло кратак временски континуитет у извршењу ових радњи, али и предходне двије (које се жалбом не оспоравају), а посебно чињеницу да су сва дјела извршена пред крај радног времена, да је извршилац поступао сам, без саучесника и без употребе неког превозног средства.

Чињеница да од оптуженог нису одузети нож, маска, нити одјевни предмети, како се то жалбом наглашава, у оспоравању разлога датих у оцјени наведених доказа, сама за себе и у повезаности са другим доказима, по оцјени овог суда, не може довести до другачијег закључка од онога који је садржан у побијаној пресуди.

Надаље, на основу вјештачења биолошких трагова изузетих са лица мјеста, утврђена је потпуна подударност ДНК профила оптуженог у мјешаном профилу за дјела из тачки 1. и 3. изреке побијане пресуде, док ДНК профил оптуженог „није у потпуности садржан“ у мјешаном ДНК профилу лабораторијске ознаке 11108 Б (изузет са кључа из маркета С.К.), јер, како је то вјештак појаснио на главном претресу „испада на два генска маркера“, због чега се вјештак изјаснио „да траг није пронађен“. Овакву анализу и оцјену наведених резултата вјештачења, дао је и првостепени суд у образложењу побијане пресуде (страна 8 пасус 1, 2 и 3 и страна 13. пасус 1.), налазећи да су без основа приговори одбране и тврдња да је вјештак „искључио“ оптуженог као извршиоца дјела у односу на радње из тачке 4. изреке побијане пресуде. Ради тога се, аргументима из жалбе браниоца оптуженог, у вези са оцјеном овог доказа, како појединачно тако и у повезаности са другим доказима, и датим разлозима у побијаној пресуди, не може оспорити,

Надаље, вјештачење мобилног телефона (у вези са дјелом из тачке 4. изреке побијане пресуде), на основу којег је утврђено кретање оптуженог критичног дана од његове породичне куће до мјеста извршења дјела, а то је мјесто које покривају базе станице Р. 3, Р. 1 и Р.б. (у времену непосредно прије и после извршења дјела), извршено је на основу наредбе судије за претходни поступак број 11 0 К 020657 17 Кпп од 07.8.2017. године и на основу података прибављених у фази истраге, а не кориштењем записника о испитивању осумњиченог на главном претресу. Ради тога су без основа аргументи из жалбе, у прилог тврдњи да нема доказа да је предметни телефон користио оптужени, те да записник о испитивању осумњиченог из истраге, није кориштен на главном претресу и уврштен у доказни материјал, којим аргументима се, у једном дијелу указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, а у другом, оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде.

Слиједом наведеног, овај суд налази да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено и да је правилно примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог, чињенично описане под тачкама 1, 2 и 4 изреке побијане пресуде, квалификоване као три кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, а радње под тачком 3. као кривично дјело разбојништва у покушају из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 20. истог закона.

Одлука о имовинскоправном захтјеву, донесена је на основу правилне примјене одредбе члана 108. став 3. ЗКП РС. Наиме, првостепени суд је утврдио, и у изреци побијане пресуде, навео тачан износ новца који је оптужени противправно одузео извршењем кривичних дјела и то од оштећеног Ђ.М. износ од 300,00 КМ и

оштећеног Д.Р. износ од 1.332,30 КМ, док је оштећени Д.З., висину материјалне штете настале извршењем дјела, прецизирао и о истој се изјаснио на главном претресу (записник од 18.10.2017. године) и у том правцу поставио имовинскоправни захтјев на износ од 200,00 КМ, у ком износу је и досуђен побијаном пресудом. Ради тога, супротно аргументима и приједлогу из жалбе браниоца оптуженог, није било основа да се оштећени, са имовинскоправним захтјевом, упуте на парницу.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, у вези са аргументима изнесеним у жалби тужиоца, а жалбе браниоца оптуженог у смислу одредбе члана 322. ЗКП РС.

У складу са одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, правилно је првостепени суд утврдио све околности које су од значаја за висину казне и о томе дао ваљано образложене разлоге у побијаној пресуди.

Казне затвора, утврђене по првостепеној пресуди за дјела у стицају, у трајању од по 2 (двије) године, су правилно одмјерене и уз поштивање правила из одредбе члана 37. став 1. КЗ РС. Затим је првостепени суд, за дјела извршена у стицају, правилном примјеном одредбе члана 42. став 1. и 2., тачка 2. КЗ РС, оптуженом изрекао јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године. У тој оцјени околности, правилно се образложе у побијаној пресуди да оптужени није осуђиван, да је отац двоје малољетне дјеце у доби од 5 и 8 година. Те околности које се односе на личне и породични прилике оптуженог, са аспекта индивидуализације казне, по оцјени овог суда, не указују на нужност изрицања казне затвора у дужем трајању, како се то предлаже у жалби тужиоца. Када се ово доведе у везу са чињеницом да је дјело из тачке 3. изреке побијане пресуде остало у покушају и да све наведене околности представљају основ за ублажавања казне, у смислу одредбе члана 38. тачке 1. и 2. КЗ РС, онда овај суд налази, да су казне затвора за дјела у стицају, правилно утврђене, а тиме и правилно одмјерена јединствена казна затвора. Ова казна представља нужну и потребну мјеру казне, којом ће се остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 28. КЗ РС, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

На основу наведеног и примјеном одредбе члана 327 ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић